രണ്ടു മത്സ്യങ്ങൾ

കവ്വായിക്കായലിന്റെ നിശ്ചലമായ ആഴത്തിലേക്ക് സാവധാനം താണുവന്ന മണ്ണിരയുടെ നേർക്ക് ആർത്തിയോടെ കുതിക്കാനാഞ്ഞ പൂവാലിയെ അഴകൻ തടഞ്ഞു:

“പോവാതെ പൊന്നേ, അത് മരണക്കെണിയാണ്.”

അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മണ്ണിരയെ തുളഞ്ഞ് പുറത്തേക്കുന്തിനിന്ന ചൂണ്ട ക്കൊളുത്തിന്റെ മൂർച്ചത്തിളക്കം പൂവാലി കണ്ടത്. അവളുടെ ഉടൽ വിറച്ചു.

അഴകൻ ശാസിച്ചു:

“ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടേ? നമ്മൾ മീനുകൾക്ക് നാലുചുറ്റിലും കണ്ണുവേണം. ഒരിക്കലും എടുത്തുചാടരുത്.”

കുറ്റബോധത്തോടെ പൂവാലി അഴകനെ മുട്ടിയരുമ്മി നിന്നു. അഴകൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു:

''വിഷമിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞതല്ല പൂവാലീ, നിനക്കിപ്പോൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവേണ്ട കാലമാണ്.''

ഉത്സാഹത്തോടെ പൂവാലി ചോദിച്ചു:

''എപ്പോഴാണ് നാം യാത്ര പുറപ്പെടുക?''

''മഴപെയ്യാതെ നാമെങ്ങനെ പുറപ്പെടും?''

ആകാശക്കാഴ്ചകളുടെ ഇരുളിമയിലേക്ക് നോക്കി പൂവാലി ആശ്വസിച്ചു:

''നല്ല മഴക്കാറുണ്ട്. ഇന്ന് പെയ്യാതിരിക്കില്ല.''

അഴകൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു:

''ദിവസം പത്തുപതിനഞ്ചായില്ലേ, ആകാശമിങ്ങനെ മുഖം വീർപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഒന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൂടേ ഈ ആകാശത്തിന്?''

മനോഹരമായ മിഴികൾ ആകാവുന്നത്ര വിടർത്തി പൂവാലി ചോദിച്ചു:

''ആകാശത്തിന്റെ കണ്ണുനീരാണ് മഴ അല്ലേ?''

''ആയിരിക്കാം, പക്ഷേ!''

''മഴപെയ്തില്ലെങ്കിൽ നാം എന്തുചെയ്യും?''

പോംവഴികളൊന്നും അഴകന്റെ ഉള്ളിൽ തെളിഞ്ഞില്ല. നിരാലംബനെപ്പോലെ അവൻ ഉരുവിട്ടു:

''എനിക്കറിയില്ല പൊന്നേ. ഒന്നുരണ്ടു മഴയെങ്കിലും നന്നായി പെയ്താലേ കുന്നുകളിലൂടെ നീരൊഴുക്കുണ്ടാകൂ. അതിലൂടെ കയറിക്കയറിപ്പോയാലേ നമുക്ക് ശൂലാപ്പ്കാവിലെത്തിച്ചേരാനാകൂ.''

പൂവാലിയുടെ കണ്ണുകൾ തുറിച്ചു:

''അപ്പോൾ?''

അഴകൻ ചോദിച്ചു:

''ഈ കായലിലെ ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ നിനക്ക് മുട്ടയിടാനാകുമോ? എല്ലാം ചീഞ്ഞുപോകും പൂവാലീ. ശത്രുക്കൾ തിന്നുകയും ചെയ്യും. കാവിനകത്തെ ശുദ്ധജലത്തിലാണ് നമ്മുടെ കൂട്ടുകാർ മുട്ടയിടുന്നത്. അല്ലാതെ മറ്റൊരിടത്ത് മുട്ടയിടാനോ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോറ്റിവളർത്താനോ നെടുംചൂരിമത്സ്യങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുകയില്ല.''

''മഴക്കാലത്ത് നമുക്ക് എളുപ്പമല്ലേ കാവിലേക്ക് കുന്നുകൾ കയറാൻ?''

''വിഡ്ഢിത്തം പറയാതെ, വേനൽമഴ തുടങ്ങുമ്പോൾ ശൂലാപ്പിലെത്തി മുട്ടയിട്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തിയെടുക്കുമ്പോഴേക്കും കർക്കടകത്തിന്റെ മാരിപ്പെയ്ത്ത് തുടങ്ങും. ആ വെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ ശത്രുക്കളുടെ പിടിയിൽപ്പെടാതെ അമ്മമാർക്ക് കുഞ്ഞുങ്ങളെ സുരക്ഷിതമായി പുഴയിലും പിന്നെ കായലിലും എത്തിക്കാം.''

പൂവാലി തലകുലുക്കി:

''എങ്കിൽ നമുക്ക് ആകാശദേവനോടും ശൂലാപ്പ് ദേവിയോടും പ്രാർഥിക്കാം. മഴപെയ്യാൻ...''

അഴകൻ പറഞ്ഞു:

''അമ്മയാകാൻ കൊതിക്കുന്ന പെണ്ണല്ലേ നീ.... നീ പ്രാർഥിച്ചാൽ ദൈവങ്ങൾ കേൾക്കും.''

''ഞാൻ പ്രാർഥിക്കാം അഴകാ. നമുക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, ഭൂമിയിലെ സർവചരാചരങ്ങൾക്കും മഴകിട്ടാൻ.''

പൂവാലിയും അഴകനും പ്രാർഥനയിലാണ്ടു. കണ്ണുതുറന്ന് ആഹ്ലാദത്തോടെ പൂവാലി പറഞ്ഞു:

''അഴകാ, ആകാശദേവൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു, ശൂലാപ്പ്ദേവിയും എന്നോട് പറഞ്ഞു- ഉടനെ മഴപെയ്യും.''

കരിങ്കടൽ പോലെ കറുത്തുതുടങ്ങിയ ആകാശത്തേക്കു നോക്കി അഴകൻ സമാധാനിച്ചു:

''ഇന്നു മഴപെയ്യും. പെയ്താൽ പുലർച്ചെ നാം യാത്ര പുറപ്പെടണം. വെളിച്ചമായാൽ ആയുധങ്ങളേന്തിയ മനുഷ്യർ വഴിതടയും.''

''മനുഷ്യനെയാണോ ഏറ്റവും പേടിക്കേണ്ടത്?''

''പണ്ട് ശൂലാപ്പിലേക്ക് പോകുന്ന നെടുംചൂരികൾ ഏറ്റവും പേടിച്ചത് മണ്ണൻമുതലകളെയാണ്. അമ്മമ്മ പറഞ്ഞുതന്ന കഥകളിലൊക്കെ കുറേ മണ്ണൻമുതലകളുണ്ട്. വലിയ പാറക്കല്ലുകളാണെന്നേ തോന്നൂ. വഴിയിൽ അനക്കമറ്റു കിടക്കും. അടുത്തെത്തുമ്പോൾ ഠപ്പേന്ന് വായതുറക്കും. തീർന്നു കഥ. മുതലകളേക്കാൾ തന്ത്രശാലികളാണ് നീർനായ്ക്കൾ.''

പൂവാലിക്ക് ഭയമായി:

''അഴകാ, നീയെന്നെ പേടിപ്പിക്കുന്നു.''

''പേടിക്കാനില്ല പൂവാലീ, മുതലകളുടെയും നീർനായ്ക്കളുടെയും മീൻകൊത്തികളുടെയും

വംശങ്ങൾതന്നെ ഇല്ലാതായില്ലേ. പക്ഷേ, മനുഷ്യനെ പേടിച്ചേ പറ്റൂ. മുട്ടയിടാൻ പോവുകയാണോ, മുട്ടയിട്ട് കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെയും കൊണ്ട് തിരിച്ചുവരുകയാണോ എന്നൊന്നും അവനറിയണ്ട, കുത്തൂടുകളും വലകളും വെട്ടുകത്തിയുമായി അവൻ തക്കംപാർത്ത് നിൽക്കും."

"അഴകാ, നീയെന്നെ വീണ്ടും പേടിപ്പിക്കുന്നു."

"സൂക്ഷിക്കാൻ പറയുന്നതാണ് പൂവാലീ, കുന്നുകയറുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഉൾക്കണ്ണും തുറന്നുവയ്ക്കണം."

നെടുംചൂരികളുടെ ഒരുകൂട്ടം അരികിലൂടെ ഇരമ്പിക്കടന്നുപോയപ്പോൾ അഴകൻ സ്നേഹത്തോടെ ചോദിച്ചു:

"നിനക്കോർമ്മയുണ്ടോ പൂവാലീ, ഇന്നത്തെ ദിവസത്തിന്റെ പ്രത്യേകത?"

അവൾക്ക് ഓർമ്മവന്നില്ല.

"നാം കണ്ടുമുട്ടിയിട്ട് ഇന്നേക്ക് ഒരുവർഷം തികയുകയാണ്."

ആഹ്ലാദം തുളുമ്പുന്ന ഒച്ചയിൽ പൂവാലി പറഞ്ഞു:

"എത്രപെട്ടെന്നാണ് കാലം ഒഴുകിപ്പോകുന്നത്, അല്ലേ?"

സ്നേഹാധിക്യത്തോടെ അവന്റെ ചെകിളപ്പൂക്കളിൽ ഉമ്മവച്ച് അവൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു:

"അഴകാ, നമ്മുടെ മരണശേഷവും നമുക്കീ കായലിൽ ജീവിക്കണം. നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിലൂടെ, അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിലൂടെ........."

കോരിത്തരിപ്പോടെ അഴകൻ പറഞ്ഞു:

"പൂവാലീ, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഈ നല്ല വാക്കുകളുടെ പേരിൽ ഞാൻ നിന്നോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കും. ജീവിതത്തിന്റെ നൈരന്തര്യത്തെ, മരണത്തെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന അതിന്റെ മഹത്ത്വത്തെപ്പറ്റി നീ എന്നെ ബോധവാനാക്കി. കാലമെത്ര കഴിഞ്ഞാലും നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിലൂടെ നാം ഈ കായലിൽത്തന്നെ നീന്തിത്തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും."

അന്നേരം ദൈവങ്ങൾ കനിഞ്ഞതുപോലെ മഴയുടെ ആദ്യതുള്ളികൾ ജലോപരിതലത്തിലേക്കു വീണ് പൊട്ടുന്നതു കേട്ട് അഴകനും പൂവാലിയും സന്തോഷത്തോടെ കിടുകിടുത്തു. ഇരുവരും ആകാശത്തേക്കു തുള്ളിച്ചാടി മഴത്തുള്ളികളുടെ കുളിർമ ശരീരത്തിൽ അനുഭവിച്ചു.

അഞ്ചാറ് നിമിഷങ്ങൾമാത്രം! തീർന്നൂ മഴ. മത്സ്യങ്ങൾ ദുഃഖത്തിലായി. പൂവാലിയെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ അഴകൻ ചുണ്ട് തുറന്നു:

"ഇത് തുടക്കമാണ്. ഇന്നു രാത്രി മഴ കൊട്ടിയിറങ്ങും."

അഴകനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ പൂവാലിയും പറഞ്ഞു: "അതെ, ഇന്നുരാത്രി മഴ കോരിച്ചൊരിയും."

രാത്രി രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം മഴചാറി. നല്ലൊരു മഴപ്പെയ്ത്തിനുവേണ്ടി ഇരുവരും പ്രാർഥനയോടെ കാത്തിരുന്നു. പുലർച്ചെ അൽപ്പം കനപ്പിച്ചുതന്നെ മഴതുടങ്ങിയപ്പോൾ അഴകൻ സന്തുഷ്ടനായി പറഞ്ഞു:

"കുന്നുകയറാൻ ഈ മഴ മതിയാകും, വാ, നമുക്ക് വേഗം പുറപ്പെടാം."

കവ്വായിക്കായൽ കടന്ന് മത്സ്യങ്ങൾ പുഴയിലേക്ക് കയറുമ്പോഴേക്കും മഴ ശമിച്ചിരുന്നു. പുഴയുടെ ചോര കക്കിയ ജഡംപോലെ അവിടവിടെ കലക്കുവെള്ളം തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. വലിയൊരു ചേരൽമരത്തിന്റെ അടിയിലെത്തിയപ്പോൾ വെള്ളത്തിന്റെ രുചി അറിഞ്ഞ് അഴകൻ പറഞ്ഞു:

"ഇവിടെനിന്നാണ് കുന്നുകയറേണ്ടത്, നീരൊഴുക്ക് പാറിവീഴുന്ന ആ പാറക്കെട്ടിന് മുകളിലൂടെ..."

നിഷ്പ്രയാസം പാറക്കെട്ട് ചാടിക്കടന്ന് അവർ മുകളിലെത്തി. വഴികളിലെ ജലസ്പർശത്തിൽ തെന്നിനീങ്ങിയും മഴക്കുഴികളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ വിശ്രമിച്ചും യാത്ര തുടർന്നു. വെളിസ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അഴകൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി:

"ഇനി നാം ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കണം. മനുഷ്യർ ആയുധങ്ങളുമായി പതുങ്ങിയിരിപ്പുണ്ടാവും."

ഉള്ളിൽ നല്ല ഭയപ്പാടുണ്ടെങ്കിലും പുറത്തു കാണിക്കാതെ ഓരോ കുസൃതികൾ കാണിച്ചും പറഞ്ഞും അഴകൻ മുന്നിൽ നീങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഭീതിദമായ ഒരു കാഴ്ചകണ്ട് അവൻ പരിഭ്രാന്തനായി:

"അയ്യോ, അതാ കുറച്ച് മനുഷ്യർ ഓടിവരുന്നു. നമുക്കെവിടെയെങ്കിലും ഒളിച്ചിരിക്കാം."

ഒരു കാട്ടുപൊന്തയിലേക്കു മത്സ്യങ്ങൾ കുതിച്ചു. നനഞ്ഞ കരിയിലകൾക്കിടയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു, പൂവാലി പ്രാർഥിച്ചു:

"ന്റെ ശൂലാപ്പ്ദേവീ, ഞങ്ങളെ കൈവിടല്ലേ...."

നനവുള്ളിടങ്ങളിലൊക്കെ മൂർച്ചയേറിയ കുന്തങ്ങൾ കുത്തിക്കുത്തി മനുഷ്യർ പരതുകയാണ്. അഴകൻ ഞെട്ടലോടെ കണ്ടു, ഒരു മനുഷ്യന്റെ കൈയിലെ ഈർക്കിലിൽ പത്തോളം നെടുംചൂരികൾ ജീവനറ്റ് തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു മേൽ രണ്ടു കണ്ണുകൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നത് മത്സ്യങ്ങൾ കണ്ടു. പിന്നാലെ ആ മനുഷ്യന്റെ അലർച്ച മുഴങ്ങി:

"കള്ളത്തിരുമാലികൾ രണ്ടും ഇവിടെ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്."

വാളുകളും കുന്തങ്ങളും കുതിച്ചുവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മത്സ്യങ്ങൾ ആഞ്ഞ് ചാടി. ഇത്തവണ ഒരു പാറയിടുക്കിലാണു ചെന്നുവീണത്. ഭാഗ്യത്തിന് അൽപ്പം വെള്ളം കെട്ടിനിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു മീനുകൾക്ക് കിടക്കാനുള്ള സ്ഥലമേയുള്ളൂ.

മനുഷ്യശബ്ദങ്ങൾ വീണ്ടും സമീപസ്ഥമാകുന്നതറിഞ്ഞ മത്സ്യങ്ങൾ ഭയാക്രാന്തരായി. നിരവധി കണ്ണുകൾ മുകളിൽ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ അഴകൻ കരഞ്ഞു:

"പൂവാലീ, നമ്മുടെ ജീവിതം തീരുകയാണ്."

"ഇല്ല അഴകാ, ശൂലാപ്പ്ദേവി നമ്മളെ കൈവിടില്ല."

"നീ ഉള്ളിലോട്ട് കേറിനിൽക്ക്. എന്നെ പിടിച്ചാലും സാരമില്ല. നീ പെണ്ണാണ്. അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് ജീവൻ പകരാൻ നീ വേണം."

"ഇല്ലഴകാ, നീയില്ലാതെ ഈ ഭൂമിയിൽ ഞാൻ ജീവിക്കുകയില്ല."

"അസംബന്ധം പറയാനുള്ള നേരമല്ലിത്."

"ഉള്ളിലോട്ട് കേറാൻ ഒട്ടും സ്ഥലമില്ല അഴകാ."

പെട്ടെന്ന് ഇരുമ്പിന്റെ കുന്തം അഴകനെ തൊട്ടു തൊട്ടില്ലെന്ന വിധം പാറയിടുക്കിലേക്കു ഭയങ്കര ശബ്ദത്തോടെ കുത്തിയിറങ്ങി. എല്ലാം അവസാനിച്ചുവെന്ന് അഴകൻ കണ്ണടച്ചു. അപ്പോൾ പൂവാലിയുടെ ഒച്ച മുഴങ്ങി:

"അഴകാ, ഉള്ളിലോട്ട് വാ. ഇതാ ഒരു വഴി."

പാറപിളർന്നപ്പോഴുണ്ടായ മാളത്തിലൂടെ മീനുകൾ അകത്തേക്കു തള്ളിക്കയറി. ഉള്ളിലെത്തിയപ്പോൾ അവൻ ചോദിച്ചു:

"നീ പേടിച്ചോ?"

ഉടലാകെ തരിച്ചുപോയ പൂവാലിക്ക് ഒന്നും മിണ്ടാനായില്ല. അപ്പോൾ അപരിചിതവും കരുണാർദ്രവുമായ ഒരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി:

"രണ്ടു മത്സ്യങ്ങളേ, നിങ്ങൾ എന്തിനിവിടെ വന്നു?"

ഇരുട്ടിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ മത്സ്യങ്ങൾ കണ്ടു- ഒരു വലിയ തവള, കടുംപച്ച നിറമാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഉടലാണ്.

വിനയത്തോടെ അഴകൻ പറഞ്ഞു:

“ക്ഷമിക്കണം പ്രഭോ, പുറത്ത് മനുഷ്യരുടെ ആക്രമണം ഉണ്ടായപ്പോൾ രക്ഷപ്പെടാൻ കയറിയതാണ്. ഉടനെ പോയ്ക്കോളാം.”

“എങ്ങോട്ട്?”

“ശൂലാപ്പ്കാവിലേക്ക്.”

“ഓ, മുട്ടയിടാനുള്ള കാലമായി അല്ലേ. നിങ്ങൾ കുറച്ച് വിശ്രമിക്കൂ. ദുഷ്ടരായ മനുഷ്യസന്തതികൾ പുറത്തുണ്ട്.”

പൂവാലിക്ക് ആശ്വാസമായി. അവൾ ചോദിച്ചു:

“അങ്ങെന്തിനാണ് ഈ ഇരുട്ടിൽ കഴിയുന്നത്?”

“ശൂലാപ്പ്കാവിലാണ് മത്സ്യങ്ങളേ, ഞാൻ പിറന്നതും ജീവിച്ചതും. കാവിനകത്ത് ദേവിയുടെ ഗർഭപാത്രം പോലെയുള്ള ജലാശയത്തിൽ. ഒരു ദിവസം ധ്യാനത്തിനായി ബുദ്ധൻ കാവിലേക്കു കയറിവന്നു.”

മത്സ്യങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാനാവാതെ ഒന്നിച്ച് ചോദിച്ചു:

“ശ്രീബുദ്ധനോ?”

“അതെ, സാക്ഷാൽ ശ്രീബുദ്ധൻ. രണ്ടു മത്സ്യങ്ങളേ, നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുൻപുള്ള കഥയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അതീവ തേജസ്വിയായ ബുദ്ധൻ ഉദയസൂര്യനെപ്പോലെ വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ വഴിമാറാൻ പോലുമാകാതെ ഞാൻ അസ്തപ്രജ്ഞനായി. ഒരു ഉറുമ്പിനെപ്പോലും വേദനിപ്പിക്കാതെയാണ് നടപ്പെങ്കിലും ചതുപ്പിൽ പൂണ്ട് സുഖിച്ചുകിടക്കുകയായിരുന്ന എന്നെ അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. വേദനിച്ചിട്ടല്ല, വഴിമാറിക്കൊടുക്കാനുള്ള വെപ്രാളത്തിൽ ഞാനൊന്നു പിടഞ്ഞു. എനിക്ക് വേദനിച്ചുവെന്നു കരുതി എന്നെ കൈകളിൽ കോരിയെടുത്ത് അദ്ദേഹം തടവാൻ തുടങ്ങി. ആ കണ്ണുകളിൽ അലിവിന്റെ നനവു പടർന്നു.

“കുഞ്ഞേ, ഞാൻ നിന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു അല്ലേ?”

സന്തോഷത്താൽ എനിക്ക് വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വിധത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു:

“വേദനയെന്തെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ല വിഭോ. അങ്ങയുടെ പാദസ്പർശത്താൽ ഞാൻ ധന്യനായി. ഈ കാവിനകത്തെ അസംഖ്യം ജീവജാലങ്ങളെയും സാമീപ്യം കൊണ്ട് അങ്ങ് അനുഗ്രഹിക്കുകയാണ്.”

കഥ അവസാനിപ്പിച്ച് തവള പറഞ്ഞു:

“രണ്ടു മത്സ്യങ്ങളേ, ബുദ്ധന്റെ സ്പർശനമേറ്റ് ഞാൻ ചിരഞ്ജീവിയായി. ഞാനതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും അഹങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, സമീപകാലത്ത് മനുഷ്യർ ഭൂമിയോടു കാണിക്കുന്ന കൊള്ളരുതായ്മകൾ സഹിക്കാൻ വയ്യാതായപ്പോൾ, കാവിനുചുറ്റുമായി രാക്ഷസയന്ത്രങ്ങൾ പാറകൾ ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നതാണ്.”

നീണ്ട മൗനത്തിനുശേഷം ക്ഷോഭത്തോടെ തവള ചോദിച്ചു:

“മനുഷ്യൻ മാത്രം ബാക്കിയാകുന്ന ഒരു സങ്കൽപ്പത്തെയാണോ വികസനം വികസനം എന്നു വിളിക്കുന്നത്?”

അഴകൻ വേവലാതിപ്പെട്ടു:

“വികസനമോ? അതെന്ത്? ഞങ്ങൾക്കിതൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

“രണ്ടു മത്സ്യങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല, ആർക്കും ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വാ, നമുക്ക് ശൂലാപ്പിലേക്ക് പോകാം. ശത്രുക്കൾ ഒഴിഞ്ഞു പോയെന്ന് തോന്നുന്നു.”

ഭൂമിയുടെ ചോരപോലെ മെലിഞ്ഞൊഴുകുന്ന നീർച്ചാലിലൂടെ തവളയുടെ പിന്നാലെ മീനുകൾ നീന്തിനീന്തി ശൂലാപ്പ്കാവിനു മുന്നിലെത്തി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ചകൾ തവളയ്ക്ക് വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

കാടായി നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന കാവിന്റെ ഓർമ്മപോലെ നാലഞ്ചു മരങ്ങൾ മാത്രം. അരുതാത്തതെന്തോ കണ്ട് ഭയന്നുവിറയ്ക്കുന്നതുപോലെ കാട്ടുവള്ളിക്കൈകൾ കൊണ്ട് അവ പരസ്പരം പൊത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ജലാശയം നികത്തി മാർബിളിൽ മനോഹരമായ സൗധം പണിഞ്ഞിരുന്നു.

പകുതി കത്തിയെരിഞ്ഞ ബോധിവൃക്ഷത്തിന്മേൽ നിലവിളിക്കുന്നതുപോലെ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പച്ചപ്പനങ്കിളിത്തത്തയോട് തവള ചോദിച്ചു:

“കിളിമകളേ, എന്താണിവിടെ സംഭവിച്ചത്?”

കരച്ചിൽപ്പാട്ട് നിർത്തി അവൾ ശബ്ദമിടറിപ്പറഞ്ഞു:

“പ്രഭോ, കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം മുട്ടയിടാൻവന്ന മീനുകളെല്ലാം വെള്ളത്തിലെ രാസവിഷം കാരണം ചത്തുപൊന്തിയപ്പോൾ കുറേ മനുഷ്യർ വന്നുകൂടി. രാത്രിയിലാണ് തീയിട്ടത്. എന്റെ കൂട്ടുകാരെല്ലാം തീയിൽ കത്തിയെരിഞ്ഞു. ഞാൻ നോക്കിനിൽക്കേ എന്റെ പ്രിയതമനും... ജീവനോടെ.”

മുളചീന്തുന്നതുപോലെ കിളിമകൾ വീണ്ടും കരച്ചിലായി.

അന്നേരം ഉടലാകെ തരിക്കുന്നതായും കരുണയുടെ അദൃശ്യമായ കൈകൾ തലോടുന്നതായും തവളയ്ക്ക് തോന്നി. ബോധോദയത്തോടെ തവള ഉരിയാടി:

“രണ്ടു മത്സ്യങ്ങളേ, ഇതാ മരണം എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുകയാണ്. എത്രയും പെട്ടെന്ന് സുരക്ഷിത മായ ഒരിടം തേടി നിങ്ങൾ പുറപ്പെടുക. മനുഷ്യർ എത്തിച്ചേരാത്ത ഒരു പറുദീസ എവിടെയെങ്കിലും നിങ്ങളെ കാത്തിരിപ്പുണ്ടാകും.”

വിസ്മയിച്ചുനിന്ന കിളിമകളെ വിളിച്ച് തവള ഉപദേശിച്ചു:

“അല്ലയോ കിളിമകളേ, നീ നല്ല പാട്ടുകാരിയല്ലേ. സ്വന്തം ദുഃഖത്തിന്മേൽ ഇങ്ങനെ അടയിരിക്കാതെ ഇക്കണ്ടതിന്റെയെല്ലാം പൊരുളുകളെ ഉലകത്തെ മുഴുവൻ നീ പാടിക്കേൾപ്പിക്കൂ. അതാകട്ടെ നിന്റെ നിയോഗം.”

കിളിമകൾ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു:

“ഞാനിനി കരയില്ല പ്രഭോ.”

തവളയുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. ശരീരം നിശ്ചലമായി. പൂവാലിക്ക് സങ്കടം നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. അവൾ വിതുമ്പിക്കരയാൻ തുടങ്ങി.

അഴകൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു:

“പൂവാലീ, കരയാനുള്ള നേരമല്ലിത്. നമുക്കുടനെ പുറപ്പെടണം. മണ്ണിൽ എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടാവും, ജീവനെ കുളിരണിയിക്കാൻ നിറയെ വെള്ളമുള്ള ഒരിടം.”

ഇരു മത്സ്യങ്ങളും ചെകിളപ്പൂക്കൾ വിടർത്തി ആവുന്നത്ര പ്രാണവായു ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു.

കിളിമകളോട് യാത്രപറഞ്ഞ് വെള്ളം വറ്റിത്തുടങ്ങിയ പാറയളുക്കുകൾക്കിടയിലൂടെ അവർ യാത്ര തുടങ്ങി.

- അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്

- മത്സ്യങ്ങൾ ആകാശദേവനോടും ശൂലാപ്പ്ദേവിയോടും കരഞ്ഞു പ്രാർഥിക്കാൻ കാരണമെന്ത്?
- യാത്രയിൽ എന്തെല്ലാം പ്രതിസന്ധികളാണ് മത്സ്യങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിച്ചത്? ചർച്ചചെയ്യുക.
- ‘മഴ കൊട്ടിയിറങ്ങുക’ എന്നതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നത് എന്ത്? ഇതുപോലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുനിന്ന് കണ്ടെത്തിയെഴുതൂ.
- തവളയും ബുദ്ധനും കണ്ടുമുട്ടുന്ന സന്ദർഭവും തുടർന്നുള്ള സംഭാഷണവും നൽകുന്ന സന്ദേശ മെന്തെന്ന് സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുക.
- ഈ കഥയിൽ തവളയുടെ ദൗത്യമെന്ത്? ഒരു ലഘുവിവരണം തയാറാക്കുക.

വർണങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ വരുന്ന മാറ്റം കണ്ടെത്തൂ....

പിരിച്ചെഴുതിയ രൂപം	ചേർത്തെഴുതിയ രൂപം	വർണത്തിൽ വന്ന മാറ്റം
നെൽ+മണി	നെന്മണി	'ല' കാരം പോയി 'ന' കാരം വന്നു.
	മഴത്തുള്ളി	
	തിരുവോണം	

- പ്രകൃതിക്കുമേൽ മനുഷ്യൻ നടത്തിയ കടന്നുകയറ്റം.
- ജീവികളുടെ പരസ്പരാശ്രയത്വമാണ് ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനം.
- പരിസ്ഥിതിസൗഹൃദ വികസനത്തിന്റെ അനിവാര്യത.

തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ ഈ കഥയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് മുഖപ്രസംഗം തയാറാക്കുക.

താഴെ കൊടുത്ത സൂചനകൾകൂടി പരിഗണിച്ച് കഥയ്ക്ക് ആസ്വാദനം തയാറാക്കൂ.

- "നമ്മൾ മീനുകൾക്ക് നാലു ചുറ്റിലും കണ്ണുവേണം."
- "ഭൂമിയുടെ ചോരപോലെ മെലിഞ്ഞൊഴുകിയ നീർച്ചാലിലൂടെ തവളയുടെ പിന്നാലെ മീനുകൾ നീന്തി...."
- "കാടായി നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന കാവിന്റെ ഓർമ്മപോലെ നാലഞ്ചു മരങ്ങൾ മാത്രം."